

faa at det i Realiteten vilde opnaaes, hvad man ønskede, nemlig at denne Sag blev gjen-nemført paa den Maade, man anseer for den hensigtsmæssigste. Anledningen til, at denne Beslutning er bleven foreslaaet, ligger noget langt tilbage, nemlig fra den Tid, da Finantsloven var under Behandling her i Thinget. Finantsudvalget har i sin Tid, som jeg troer, med stor Rundhaandethed foreslaaet Thinget at bevilge betydelige Beløb, saavel til de Fyr, der allerede vare tilskede, som til dem, der vare foreslaaede anlagte; men Finantsudvalget fandt sig tillige foranlediget til i sin Betænkning at udtale den Anskuelse, at det maatte ansee det for rigtigt, at intet nyt Fyr blev tændt, førend dette itide var bekjendtgjort. Det synes at være ganske klart, at, for at Fyrene kunne gjøre Nytte, og for at de kunne veilede de Søfarende, maae disse forud vide, at de findes; thi, naar en Mand kommer i et Farvand, og der finder et Lys, som er ham aldeles ubekjendt, saa maa det jo vildlede iskedetfor at veilede ham. I Anledning af denne Udtalelse af Finantsudvalget udspandt der sig en temmelig vidtløftig Discussion i Thinget. Paa den ene Side fremhævede den ærede Marineminister med stor Styrke, at denne Anskuelse var urigtig, ja han gik endog saavidt, at han erklærede, at, saalænge han forestod Marinedepartementet, vilde han aldrig rette sig derefter. Han anførte imidlertid ingen Grunde, som vare istand til at overbevise Finantsudvalget om, at den Anskuelse, det havde fremsat, var urigtig. Han indskrænkede sig kun til Paastande. Finantsudvalget fræveg ikke sin Anskuelse. Sagen stod altsaa paa en saadan Maade, at der stod Anskuelser ligeoverfor Anskuelser. Finantsudvalget kunde ikke blive staaende herved. Det maatte i alt Fald ønske en Udtalelse fra det ærede Thing, om det billigede den Anskuelse, som det havde fremsat, eller om det billigede Marineministerens, om Thinget antog, at Finantsudvalget ved denne Leilighed havde udtalt Noget, som ikke var rigtigt. Det er derfor, at vi have tilladt os at foreslaae det ærede Thing at vedtage en Beslutning denne Sag angaaende. Hvad Sagens Realitet angaaer, saa forekommer den mig at være saa soleklar, at der ikke kan være nogen Tvivl

om den; thi det er aabenbart, at, for at de Søfarende skulle have Nytte af et Fyr, maae de vide, hvor de skulle finde det. Naar de see et Fyr, der, om jeg saa maa sige, ligesom er faldet ned fra Himlen, saa vil det, som jeg for har sagt, vildlede iskedetfor at veilede dem. Det er ganske klart, at den Beslutning, som Thinget maatte fatte, forsaaavidt det skulde vedtage den gjorte Indstilling, ikke for Diebliffet vil kunne udøve nogen bindende Indflydelse. Det staaer jo den ærede Marineminister frit for at handle, som han vil. Saadanne Beslutninger have ingen bindende Kraft, og for Diebliffet kan Thinget ikke give dem en saadan; men jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at, naar Finantsloven næste Gang kommer under Behandling, og Ministeren da skulde vedkjende sig lignende Anskuelser i Strid med dem, der deles af Thinget, saa vil det simpleste og ligefremmeste Middel være, at man ikke bevilger Pengedgifterne til Fyr, som anvendes, ikke til at veilede, men til at vildlede de Søfarende. For Diebliffet skal jeg indskrænke mig hertil.

Marineministeren: Efterat denne Sag, som her paany er bleven bragt paa Bane, var bleven forhandlet saa alvorligt, jeg kan vel kalde det skarpt, ved Finantslovens 2den Behandling, har det været en Selvsølge, at det for mig har været af Bigtighed, nøie at undersøge denne Sag og at estertænke, om der virkelig fra min Side skulde være begaaet nogen Feil eller fra Marineministeriets Side i mange Aar benyttet en Praxis, som skulde være feil. Resultatet, jeg er kommen til, er dette, at det med Hensyn til Fyrene, som brænde paa Land, er fuldkommen ligegyldigt, hvilken Fremgangsmaade man følger. — Tændingen af disse Fyr kan ligesaagodt anmeldes isforveien, som paa den Maade, det hidtil er skeet — men at det med Hensyn til Søfyr, som ligge landløs, udenfor Sigte af Land, ude i den gaabne Sø, er fuldkommen usforvarligt at gjøre, hvad det ærede Udvalg her foreslaaer (M. Hage: Maa jeg bede om Ordet). Det er saa usforvarligt, at det vil stride mod den Pligt, der paaligger mig som Marineminister, om jeg vilde gjøre det. Med Hensyn til Landfyrene er det, som sagt,